

versnipperd wordt en niet in de bestaande tijdschriften de mededeelingen uit het hospitaal NECKER zullen worden opgenomen, meent LEGUEU en misschien terecht, dat deze tijdschriften dikwijls niet geneigd zullen zijn zoo uitgebreide stukken op te nemen. En zoo is dan dit archief ontstaan en ligt de eerste aflevering van 130 bladzijden voor mij.

Het geheel, met zijn duidelijken druk en goed uitgevoerde platen (waarvan één gekleurde), maakt een uitnemenden indruk.

Na een inleiding van prof. LEGUEU vindt men in den inhoud eerst een artikel van zijn hand over: „La voie transpéritonéo-vésicale pour la cure de certaines fistules vésico-vaginales opératoires”. Hierin beschrijft hij een nieuwe, door hem reeds uitgevoerde methode om de dikwijls zoo moeilijk te genezen vesico-vaginaalfistels op een zeer radicale manier te sluiten.

Als tweede artikel treffen wij aan een von F. LEGUEU en E. PAPIN: „Technique et accidents de la pyelographie”. Behalve een uitvoerige beschrijving der techniek van de methode om het met collargol gevulde nierbekken met Röntgenstralen zichtbaar te maken, vinden wij gevallen beschreven, waarin het collargol doorgedrongen was tot in het nierweefsel. Tot schadelijke gevolgen echter heeft dit niet geleid. De bijgevoegde Röntgenogrammen zijn zeer fraai.

Dan volgt: L. AMBARD, H. CHABANIER en LOBO ONELL: „Etude sur le seuil de la sécrétion chlorurée”.

Ten slotte: DE BERNE-LAGARDE et DE BEAUFOND: „Les Capsules surrénales dans le cancer du rein”. Aan de hand van een door LEGUEU geopereerden patiënt geven zij een beschrijving van de rol, die de bijnier speelt bij kanker van de nier. Het is hun gebleken, dat een stelselmatig verwijderen van de bijnier bij nierkanker te verwerpen is. Als de bijnier vast vergroeid is met de nier, dan wordt zij hiermee meestal, zonder dat men het wil, geëxstirpeerd; meestal wordt met ernstige verschijnselen door den patiënt hierop gereageerd. Heeft men den nierkanker verwijderd en voelt men in de wond, dat ook de bijnier is verhard, dan heeft het geen doel, deze afzonderlijk te verwijderen, daar dan elders ook reeds metastasen voorhanden zijn.

D. VAN CAPPELLEN.

Dr. J. L. B. VAN DER MARCK, *Schets der ontsmettingsleer*.
Zutphen, W. J. THIEME & CIE. 1913. Prijs f 1.60, geb. f 1.90.

Dit goed geschreven boek geeft in een 70 bladzijden een duidelijk overzicht van de praktische toepassing der ontsmetting in haar tegenwoordigen vorm. De verschillende ontsmettingsmiddelen en methoden worden op eenvoudige en heldere wijze besproken en in hun be-

trekkelijke waarde geschat, waarbij wetenschappelijke beschouwingen zooveel mogelijk worden vermeden in overeenstemming met de bedoeling van den schrijver, om een populaire verhandeling samen te stellen. Het boek zal echter ook voor menigen praktischen arts een goede raadgever kunnen zijn, al zal het hem waarschijnlijk opvallen, dat de schrijver, wanneer hij zich een enkele maal op het gebied der ziektekunde begeeft, opvattingen heeft, die niet steeds in overeenstemming zijn met die, welke door de meeste beoefenaren dezer wetenschap worden gehuldigd.

De schrijver heeft een benijdenswaardig optimisme aangaande het nut der eindontsmetting; die lastige smetstofdragers, die bij verscheidenen onzer twijfel aan het nut bij sommige ziekten hebben gewekt, kwellen hem blijkbaar nog niet. Gelukkig voor een schrijver van een boek, als het hier besprokene!

Een groot aantal afbeeldingen, voor het meerendeel aan de prijs-courant van LAUTENSCHLÄGER ontleend, verduidelijken den tekst.

C. W. BROERS.

FEUILLETON.

EEN ZITTING DER ACADEMIE DE MÉDECINE.

Geachte Redacteur,

Wederom wil ik u eenige dingen omtrent Parijs mededeelen. Sedert Kerstdag is de vacantie ingetreden en worden er geen klinieken gegeven. Wel blijven gedurende dien tijd enkele laboratoria open, doch cursussen en practisch werken zijn gesloten en men weet niet van te voren of men misschien voor een gesloten deur komt. Dubbele reden om verloren schade in te halen door achterstallige briefwisseling bij te werken.

Den 16den December werd een „séance solennelle” van de Académie de médecine gehouden, voor welke zitting ik van prof. BLANCHARD een uitnoodigingskaart ontving.

De académie de médecine is in 1820 door den Staat ingesteld. Zij heeft 100 membres titulaires, 20 membres associés nationaux et étrangers en kan 100 membres correspondants nationaux en 50 dito étrangers hebben. Zij is geheel onafhankelijk van het „Institut de France”, waartoe de académie française en andere académies behooren, waaronder een académie des sciences met een afdeeling voor geneeskunde met 6 leden.

Zij heeft een eigen gebouw, hetwelk dateert van 1902, gelegen in de rue Bonaparte op 5 minuten afstands van de „Ecole de médecine”. De vergaderzaal heeft den vorm van een rechthoek, waarvan een der zijden afgerond is. De leden hebben hun zetels aan kleine lessenaartjes twee aan twee geplaatst; zoodoende worden er 104 zitplaatsen gevormd. Op zij, achter en tusschen de banken waren voor deze gelegenheid nog tal van stoelen bij geplaatst. Tegenover de afgeronde zijde bevindt zich een groote nis, waarin een verhooging, die door middel van twee trappen bereikt wordt. In die nis staat een tafel met daarachter 5 stoelen voor het bestuur; de middelste, de grootste, is voor den voorzitter. Vóór de tafel bevindt zich op een kleine verhooging een spreekgestoelte. Aan drie wanden der zaal, de zijde, waar de nis zich bevindt, is uitgezonderd, bevindt zich een galerij met twee rijen banken, bestemd voor het publiek. Op zij in de zaal en boven op de galerij bevinden zich nog twee nissen voor genoodigden. De